

200701990/1.

Datum uitspraak: 16 mei 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/388 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 15 februari 2007 in het
geding tussen:**

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 december 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 februari 2007, verzonden op 20 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. A.W.M. Bijloos en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

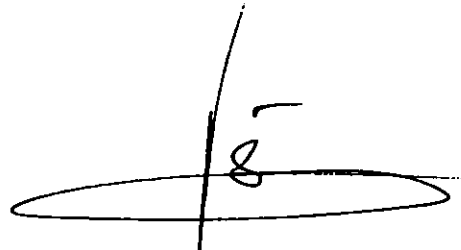
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 mei 2007

154-527.

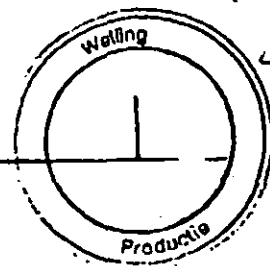
Verzonden: **16 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/388
Datum uitspraak: 15 februari 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer I
van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. E.A. Welling,

tegen

de Minister van Justitie,
(voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie),
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Eiser heeft op 13 november 1998 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend.

Bij besluit van 19 juni 2000 is de aanvraag afgewezen en is aan eiser een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend.

Met ingang van 6 november 2001 is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verleend.

Op 18 december 2003 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie.

Bij besluit van 22 december 2003, verzonden op 19 januari 2004, is de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken.

Bij uitspraak van 15 juni 2005 heeft deze nevenzittingsplaats het door eiser daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en is het besluit van 22 december 2003 vernietigd.

Het hiertegen door verweerder ingestelde hoger beroep is bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 21 december 2005 (200506113/1) gegrond verklaard. De Afdeling heeft de aangevallen uitspraak van 15 juni 2005 vernietigd en de zaak naar de rechtbank terugverwezen.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 27 november 2006. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. N.M.F. van der Lubbe.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser is afkomstig uit in Afghanistan en behoort tot de Hazara bevolkingsgroep. Van 1989 tot 1998 vocht eiser als Mudjahedin strijder tegen de Taliban. Vanaf 22 december 1994 tot 17 oktober 1998 was eiser commandant van een groep van 20 strijders van de Hezb-i-Wahdat. Op 16 september 1998 werd eiser in Ghazni gegijzeld door de Taliban. Na een maand en een dag is eiser ontsnapt. Eiser is in die periode gemarteld en mishandeld door de Taliban. Op 18 of 19 oktober 1998 heeft eiser zijn land verlaten.

Tijdens het aanvullend gehoor op 28 juli 2003 heeft eiser in aanvulling hierop het volgende verklaard. Eiser heeft na zijn opleiding aan het lyceum een cursus medische eerste hulpverlening gevolgd voor de duur van drie maanden in Pakistan. In november 1994 werd eiser door de Hezb-i-Wahdat naar Ghazni gestuurd om daar medische hulp te verlenen. Omdat het gebied werd aangevallen door de Taliban moest eiser mee vechten. Eiser kreeg wel een wapen, maar hij heeft dat niet gebruikt. Eiser hield zich tot 1998 enkel bezig met het verlenen van medische hulp.

3. Verweerder heeft aan de intrekking van de verblijfsvergunning van eiser de volgende motivering ten grondslag gelegd. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F, aanhef en onder a, b en c, van het Vluchtelingenverdrag van Geneve van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Verdrag). Eiser is in de periode 1994 tot 1998 werkzaam geweest als commandant voor de partij Hezb-i-Wahdat. Uit een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 23 juni 2000 inzake de Hezb-i-Wahdat blijkt dat commandanten van de Hezb-i-Wahdat in de periode van 1992 tot 1999 persoonlijk betrokken zijn geweest bij onder meer (groeps)verkrachting van vrouwen, verminking, marteling en buitengerechterlijke executies. Verweerder concludeert dat ook ten aanzien van de door eiser bij de Hezb-i-Wahdat vervulde functie wordt voldaan aan de zogenoemde 'personal en knowing participation test' en dat hij verantwoordelijk kan worden gehouden voor het begaan van deze misdrijven. Verweerder concludeert dan ook dat eiser tijdens zijn asielprocedure onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel informatie

heeft achtergehouden omtrent de aard van zijn werkzaamheden. De aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt derhalve op grond van het bepaalde in artikel 35, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 ingetrokken.

4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en hij heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder de aan hem verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ten onrechte heeft ingetrokken vanwege de toepasselijkheid van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Eiser stelt dat artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag hem reeds eerder had kunnen en moeten worden tegengeworpen. Voorts stelt hij dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Volgens eiser werpt verweerder hem ten onrechte tegen dat zijn werkzaamheden een militair karakter hadden en dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn latere uitleg en nuancering van zijn werkzaamheden voor de Hezb-i-Wahdat. Verweerder interpreteert de verklaringen van eiser met betrekking tot zijn werkzaamheden verkeerd. Er wordt dan ook niet voldaan aan het criterium van "knowing and personal participation".

Voorts stelt eiser dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (EVRM). Eiser heeft verwezen naar de uitspraken van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, van 28 mei 2003 en van nevenzittingsplaats Amsterdam, van 25 februari 2003.

Eiser heeft een niet vertaalde kopie van een cursuspasje van zijn (para) medische opleiding, een niet vertaalde kopie van een magazijnbon voor het ophalen van medicijnen uit het medicijnendepot in Ghazny en een niet vertaalde kopie van een ID kaart van de partij Harakat-e-Islami, waarop staat dat eiser medicus is, overgelegd.

5. Aan de gegrondverklaring van het beroep bij uitspraak van 15 juni 2005 heeft de meervoudige kamer van deze nevenzittingsplaats, kort samengevat, het volgende ten grondslag gelogd. Het beroep van eiser op het vertrouwensbeginsel slaagt. Eiser heeft aangevoerd dat verweerder artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag reeds eerder aan hem had kunnen en moeten tegenwerpen. Eiser heeft aan de in de uitspraak beschreven gang van zaken het gerechtvaardigde vertrouwen kunnen ontleen dat de hem verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd niet ten gevolge van een onderzoek (het 1F onderzoek) naar feiten die reeds voor de verlening daarvan bij verweerder bekend waren, zou worden ingetrokken. Het beroep is gegrond verklaard wegens schending van het motiveringsvereiste in artikel 3:46 van de Awb en het bestreden besluit is vernietigd.

6. Verweerder heeft tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld bij de Afdeling en heeft zich op het standpunt gesteld dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het beroep van eiser op het vertrouwensbeginsel slaagt en dat het bestreden besluit van 22 december 2003 is genomen in strijd met artikel 3:46 van de Awb. Verweerder heeft geklaagd dat de rechtbank heeft miskend dat aan eiser geen voorwaardelijke vergunning tot verblijf zou zijn verleend, indien de minister op het moment van de verlening op de hoogte zou zijn geweest van alle relevante feiten en omstandigheden en de gevolgen die daaraan in het licht van artikel 1F van het Verdrag worden verbonden.

7. De Afdeling heeft in de uitspraak van 21 december 2005, waarin de uitspraak van deze nevenzittingsplaats is vernietigd, geoordeeld dat verweerder zich terecht op dit standpunt heeft gesteld. De Afdeling heeft, voor zover hier van belang, het volgende overwogen:

"Dat het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake de Hezb-i-Wahdat van 23 juni 2000, op basis waarvan de minister heeft geconcludeerd dat de vreemdeling tijdens zijn asielprocedure gegevens heeft achtergehouden, ten tijde van het besluit op bezwaar van 7 juni 2001 en ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel

Registratienummer: AWB 06/388

4

voor onbepaalde tijd op 6 november 2001 reeds bekend was en de minister daarin toen geen aanleiding heeft gezien artikel 1F van het Verdrag aan de vreemdeling tegen te werpen, neemt niet weg dat de vreemdeling in het nader gehoor van 24 maart 1999 gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens relevant waren voor de beoordeling van de door hem ingediende aanvragen. Degene die op basis van onjuiste of onvolledige informatie rechten verwerft, dient er steeds rekening mee te houden dat op enig moment rechtsherstel kan plaatsvinden."

8. De rechtbank overweegt als volgt.

9. In geschil is of het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in rechte stand kan houden.

10. Ingevolge artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 worden ingetrokken indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

11. De uit deze bepaling voortvloeiende beleidsruimte wordt aangewend overeenkomstig de uitgangspunten, neergelegd in paragraaf C6/31 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000).

Volgens paragraaf C6/31.1 kan van de bevoegdheid om de vergunning krachtens artikel 35 van de Vw 2000 in te trekken gebruik worden gemaakt, tenzij een ieder verbindende bepaling van een Verdrag of van een besluit van een volkenrechtelijke organisatie, een wettelijk voorschrift of algemene beginselen van behoorlijk bestuur zich daartegen verzetten.

Volgens paragraaf C6/31.4.1, gelezen in samenhang met paragraaf C6/31.2.1.2 dient, als achteraf wordt vastgesteld dat artikel 1F van het Verdrag, gelezen in samenhang met artikel 31, tweede lid, onder k, van de Vw 2000, ten onrechte niet is toegepast, omdat de desbetreffende vreemdeling bij de aanvraag onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel de juiste gegevens heeft verzwegen, de verblijfsvergunning asiel te worden ingetrokken.

12. De rechtbank stelt vast dat verweerder de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft ingetrokken omdat is vastgesteld dat artikel 1F van het Verdrag op eiser van toepassing is.

13. Bij de beoordeling van het onderhavige geschil staat derhalve de vraag centraal of verweerder terecht artikel 1F, aanhef en onder a, b en c, van het Verdrag op eiser van toepassing heeft geacht.

14. Artikel 1F van het Verdrag bepaalt dat de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

15. Verweerder heeft zijn beleid inzake artikel 1F van het Verdrag neergelegd in hoofdstuk C1/5.13.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Dit beleid komt

wat betreft de bewijslast, op het volgende neer. Teneinde te kunnen bepalen of betrokkene individueel voor artikel 1F-handelingen verantwoordelijk dient te worden gehouden, dient de "knowing and personal participation test" te worden toegepast. Dit wil zeggen dat moet worden gezien of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het betreffende misdrijf/de betreffende misdrijven ("knowing participation") én hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation").

16. Ingevolge voornoemd beleid wordt "knowing participation" aangenomen indien betrokkene werkzaam was voor een onderdeel van een regerings- of overheidsorgaan, bijvoorbeeld voor een onderdeel van het leger, de veiligheidsdienst of de politie, dat volgens gezaghebbende en vrij toegankelijke bronnen op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven zoals bedoeld in artikel 1F heeft gepleegd in de periode dat betrokkene daar werkzaam was, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering. Voorts wordt "knowing participation" aangenomen indien betrokkene heeft deelgenomen aan handelingen waarvan hij wist of had behoren te weten dat het hier misdrijven betrof als bedoeld in artikel 1F, zonder dat hij deel uitmaakte van een orgaan of organisatie als hiervoor bedoeld.

17. Onder "personal participation" wordt, ingevolge voornoemd beleid, niet slechts verstaan het door betrokkene persoonlijk of in diens opdracht plegen van het misdrijf, maar ook het door betrokkene direct faciliteren hiervan. Hiervan is sprake als zonder het handelen of nalaten van betrokkene het misdrijf niet zou zijn gepleegd of dat het aanzienlijk moeilijker zou zijn geweest het misdrijf te plegen. In het beleid worden meerdere situaties onderscheiden. Er is sprake van "personal participation" indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat betrokkene het misdrijf als bedoeld in artikel 1F persoonlijk heeft gepleegd. Er is ook sprake van "personal participation" indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf als bedoeld in artikel 1F door betrokkene direct is gefaciliteerd. Daaronder wordt verstaan dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen dat het misdrijf kon worden gepleegd. Onder wezenlijke bijdrage dient te worden verstaan: het handelen of nalaten heeft een feitelijk effect gehad op het begaan van het misdrijf en het misdrijf zou hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van betrokkene had vervuld dan wel indien betrokkene gebruik had gemaakt van hem ten dienste staande mogelijkheden het misdrijf te voorkomen.

18. Aan het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse zaken van 23 juni 2000 (hierna: het ambtsbericht) inzake de Hezb-i-Wahdat wordt het volgende ontleend:

"Mensenrechtenschendingen

Sinds 1992 is Hezb-i-Wahdat actief betrokken geweest in de machtsstrijd tussen de diverse Mudjahedin-groeperingen in Afghanistan. Hezb-i-Wahdat beschikte over een aanzienlijke, deels door Iran gefinancierde, strijdmacht en beheerste grote delen van Hazarajat, de provincie Balkh en Kabul. Nadat deze gebieden in de loop van 1992 en 1993 in handen van Hezb-i-Wahdat waren gevallen, waren zij het toneel van zeer ernstige schendingen van de mensenrechten.

Hezb-i-Wahdat wordt gezien als een van de meest gewelddadige groeperingen in Afghanistan gedurende de Afghaanse burgeroorlog. Niet alleen vanwege de verrichtingen van de milities van Hezb-i-Wahdat op het strijdveld en de genadeloze afrekening met hun politieke tegenstanders, maar vooral ook vanwege de misdaden die de milities van Hezb-

i-Wahdat de burgerbevolking van Afghanistan hebben aangedaan. De partij oefende een waar terreurklimaat in Afghanistan uit.

In ieder geval wordt aannemelijk geacht dat de volgende leden van Hezb-i-Wahdat verantwoordelijk zijn voor mensenrechtenschendingen in Afghanistan gedurende de periode 1992-1999.

- Alle leden van het Centrale Leiderschapsorgaan, Shura-i-Markazi.
- De leden van het Militair Comité van Shura-i-Markazi
- De leden van het Politiek Comité van Shura-i-Markazi
- De hoofden van de Provinciale Vertegenwoordigingen
- Alle commandanten van een ferq'a, een brigade van duizend man.
- Hoge officieren (commandant, generaal, kolonel, majoor) van de strijdkrachten van Hezb-i-Wahdat.

Bovenstaande personen waren binnen Hezb-i-Wahdat in een gezaghebbende positie en werden op concrete wijze betrokken bij militaire besluitvorming en veiligheidskwesties. Zij hadden derhalve op concrete wijze weet van de begane schendingen van de mensenrechten c.q. oorlogsmisdaden. Zij hadden hiertoe veelal opdracht gegeven dan wel stonden dergelijke misdaden oogluikend toe en hebben binnen Hezb-i-Wahdat bewust een meedogenloos gewelddadig klimaat jegens opposenten geschapen.

De troepen van Hezb-i-Wahdat zijn gedurende de periode 1992-1999 dermate gewelddadig in hun optreden geweest dat het onmogelijk wordt geacht dat commandanten, die actief leiding gaven aan milities van Hezb-i-Wahdat, geen verantwoordelijkheid hebben gedragen voor dit gewelddadige optreden. Alle militaire commandanten van Hezb-i-Wahdat waren op de hoogte van de mensenrechtenschendingen en schendingen van het internationaal humanitair recht die door hun strijders zijn begaan. In meer of mindere mate hebben alle militaire commandanten van Hezb-i-Wahdat, ongeacht de omvang van hun militaire eenheid, zich in persoon schuldig gemaakt aan onder meer afpersing van onschuldige burgers, ontvoering van rijke personen, verkrachting van vrouwen, willekeurige arrestaties van ongewapende burgers, marteling en buitengerechtelijke executies. Er heerste binnen de milities van Hezb-i-Wahdat een dermate gewelddadige cultuur, die ook gericht was tegen de burgerbevolking, dat het niet aannemelijk wordt geacht dat een persoon de rang van militair commandant kon bekleden, zonder de gewelddadige cultuur op actieve wijze mede in de praktijk te hebben gebracht."

19. Dergelijke in voornoemd ambtsbericht beschreven daden voldoen aan de omschrijving van artikel 8 respectievelijk artikel 7 van het Statuut van Rome en zijn daarmee aan te merken als oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid als bedoeld in artikel 1F, onder a, van het Verdrag. Eiser heeft dat niet betwist.

20. Gelet hierop ziet de rechtbank zich vervolgens gesteld voor de vraag of verweerder eiser terecht verantwoordelijk heeft gehouden voor door de Hezb-i-Wadat begane oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid. De rechtbank beantwoordt die vraag bevestigend en overweegt daartoe het volgende.

21. Verweerder heeft in het besluit overwogen dat op basis van het ambtsbericht militaire commandanten van de Hezb-i-Wahdat wetenschap moeten hebben gehad en verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor de mensenrechtenschendingen, zodat gelet op eisers functie die handelingen ook aan hem kunnen worden toegerekend.

22. Een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie in een land kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve

van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. In dat geval zal verweerder het ambtsbericht niet dan na het instellen van nader onderzoek terzake en bevestiging van de desbetreffende informatie aan zijn besluit ten grondslag mogen leggen.

23. Eiser heeft de juistheid van het ambtsbericht over de Hezb-i-Wahdat niet betwist. Uit de informatie uit het ambtsbericht in verband met hetgeen is vastgesteld over eisers functie bij de Hezb-i-Wahdat heeft verweerder reeds ernstige vermoedens kunnen ontlenen dat eiser verantwoordelijk kan worden gehouden voor de eerder bedoelde misdrijven. De rechtbank neemt daarbij de volgende verklaringen van eiser omtrent zijn werkzaamheden voor de Hezb-i-Wahdat in aanmerking.

Blijkens het rapport van nader gehoor op 24 maart 1999 heeft eiser het volgende verklaard:

"Van 22 december 1994 tot 17 oktober 1998 was ik commandant van de Hezb-i-Wahdat."

"Op 2 januari 1995 tijdens gevechten in de omgeving van Ghazni werd ik gewond. Ik lag drie maanden in een medische kliniek in subdistrict Sarab. Na deze drie maanden ging ik naar het dorp Bakawol. Daar ben ik bij de militaire basis van commandant Baqi gegaan. Ik was commandant/hoofd van een groep van 20 strijders (van de Hezb-i-Wahdat). Deze werkzaamheden heb ik tot mijn gijzeling op 17 oktober 1998 verricht."

"Ik moest de 20 strijders voorbereiden voor de gevechten. Ik moest hen uitleggen hoe ze moesten aanvallen en hoe ze zich moesten verdedigen. Ik moest wapens en munitie uitdelen. Tijdens de gevechten moest ik zorgen voor al mijn strijders. Door mijn walkie talkie had ik contact met één strijder, genaamd Mohammad Ali. Alle opdrachten die ik ontving van commandant Baqi via weer een walkie talkie, moest ik doorgeven aan mijn strijders. Als hoofd van de groep, moest ik tijdens de gevechten de goede tactiek aan de strijders vertellen. Ik moest bijvoorbeeld de opdracht geven in welke richting ze moesten vuren. Een lid van mijn groep was voorzien van een automatisch wapen Pika. Ik gaf aan hem opdracht een bepaalde kant op te schieten. Tegelijkertijd gaf ik opdracht aan de andere strijders om vooruit te gaan."

Daarnaast stelt de rechtbank vast dat eiser op meerdere momenten tijdens het nader gehoor op 24 maart 1999 heeft verklaard dat hij betrokken is geweest bij gevechten tegen de Taliban.

Voorts stelt de rechtbank vast dat eiser tijdens de correcties en aanvullingen van 12 april 1999 op het nader gehoor van 24 maart 1999 stelt dat hij wel een militaire functie had.

24. Eiser heeft tijdens het aanvullend gehoor op 28 juli 2003 en op de hoorzitting bij de ambtelijke commissie aangevoerd dat zijn werkzaamheden voor de Hezb-i-Wahdat geen militair karakter maar een medisch karakter hadden. Gelet op de eerdere verklaringen van eiser zoals hierboven weergegeven in rechtsoverweging 23 overweegt de rechtbank dat verweerder de latere uitleg en nuancering van eiser over zijn werkzaamheden niet geloofwaardig heeft hoeven achten en verweerder er vanuit heeft mogen gaan dat eiser een militaire functie heeft vervuld binnen de Hezb-i-Wahdat. De rechtbank acht daarbij van belang dat eiser tijdens het eerste gehoor op 13 november 1998 en het nader gehoor op 24 maart 1999 geen melding heeft gemaakt van het feit dat

hij een cursus medische eerste hulpverlening heeft gevolgd dan wel van zijn medische werkzaamheden voor de Hezb-i-Wahdat, terwijl eiser uitdrukkelijk is ondervraagd over zijn opleidingen en werkzaamheden. Eiser heeft dan ook redelijkerwijs kunnen en moeten begrijpen dat dit van belang was voor zijn asielaanvraag. Eiser heeft in dit verband aangevoerd dat hij ten tijde van de eerste gehoren slechts antwoord heeft gegeven op de aan hem door de contactambtenaar gestelde vragen en dat hem eerst tijdens de latere gehoren meer ruimte werd gegeven om zijn eerdere verklaringen nader toe te lichten dan wel te nuanceren. De rechtbank is van oordeel dat dit niet tot een ander oordeel leidt, nu eiser tijdens de eerste gehoren expliciete verklaringen heeft afgelegd en eiser deze verklaringen niet in de correcties en aanvullingen heeft gewijzigd. Bovendien sluit eisers latere verklaring geenszins uit dat eiser niet tevens als militair commandant werkzaam is geweest. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de gewijzigde verklaringen over de door eiser uitgevoerde taken terecht aangemerkt als een poging om de militaire aard van zijn commandantschap te bagatelliseren. De door eiser in beroep overgelegde stukken kunnen aan het standpunt van verweerder evenmin afdoen nu eiser slechts onvertaalde kopieën heeft overgelegd.

25. De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder op toereikende gronden heeft geconcludeerd dat er ten aanzien van eiser ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij verantwoordelijk kan worden gehouden voor bedoelde mensenrechtenschendingen en dat er sprake is van zowel "knowing and personal participation" aan de zijde van eiser. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in zijn geval sprake is van een significante uitzondering.

26. Uit het voorgaande volgt dat verweerder uit heeft mogen gaan van de juistheid van de informatie in het ambtsbericht en van de toepasselijkheid ervan op eiser. Nu eiser geen melding heeft gemaakt van de door de Hezb-i-Wahdat gepleegde mensenrechtenschendingen waarvoor hij op grond van de informatie in het ambtsbericht en gelet op zijn functie als (militair) commandant van de Hezb-i-Wahdat mede verantwoordelijk voor kan worden gehouden, heeft verweerder kunnen concluderen dat eiser onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel gegevens heeft achtergehouden. Daarbij is niet van belang of de verstrekking van onjuiste gegevens, dan wel het achterhouden van gegevens, al dan niet opzettelijk is geschied. Bepalend is of bij bekendheid met de juiste gegevens de ingetrokken vergunning zou zijn verleend.

27. Het beroep van eiser op het vertrouwensbeginsel behoeft geen bespreking gelet op de uitspraak van de Afdeling van 21 december 2005.

28. Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) oordeelt de rechtbank als volgt.

29. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer in de veranderde situatie in Afghanistan een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM heeft te vrezen. Eiser heeft daartoe onvoldoende concrete feiten en omstandigheden naar voren gebracht.

Voor zover eiser stelt dat hij nog steeds te vrezen heeft voor de Taliban heeft verweerder terecht verwezen naar het algemene ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 19 augustus 2002 waaruit blijkt dat van een substantiële invloed van de Taliban in Afghanistan geen sprake meer is. De stelling van eiser dat dit in de praktijk anders ligt, kan niet leiden tot een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM, nu eiser zijn stelling onvoldoende heeft onderbouwd.

Voor zover eiser in dit verband heeft aangevoerd dat hij vanwege medische redenen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst is de rechtbank van oordeel dat niet is

Registratienummer: AWB 06/388

9

gebleken dat zijn medische problemen dusdanig ernstig zijn dat deze bij uitzetting leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

30. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.F. Gielissen, voorzitter, en mr. C.G. Peper en mr. H.J. Klein-Egelink, rechters, en in het openbaar uitgesproken door de voorzitter op 15 februari 2007 in tegenwoordigheid van L.E. Huberts als griffier.

de griffier

de voorzitter

VERZONDEN OP**20 FEB 2007**

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

WELLING

RAAD VAN STATE	
1666	INGEKOMEN
B	20 MRT 2007
ZAAKNR. 200701950	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

PER FAX: 070 - 365 13 80
Tevens per gewone post.

Uw kenmerk : nog onbekend
IND-nummer : 9811.12.8083
Kenmerk : /EW0326.1-V010
Betreft :
Geb. datum : 1
Nationaliteit : Afghaanse

Hoger beroepschrift in het kader van een asiel procedure

Wageningen, 20 maart 2007

HOGER BEROEP asiel

Geeft eerbiedig te kennen:

bovengenoemd (hierna te noemen: appellant), thans verblijvende te te dezer zake domicilie kiezende te **Wageningen aan Postbus 46 (6700 AA)**, ten kantore van de advocate en procureur Mr E.A. Welling, welke te dezer zake door appellant als gemachtigde is gesteld en welke hierbij verklaart bepaaldelijk door appellant te zijn gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroepschrift.

Op 13 november 1998 heeft appellant een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Met ingang van 6 november 2001 is aan appellant een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verleend. Bij beschikking van 22 december 2003 heeft de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) genoemde vergunning ingetrokken. Bij uitspraak van 15 februari 2007, verzonden op 20 februari 2007, heeft de Rechtbank te Arnhem het hernieuwd ingestelde beroep ongegrond verklaard (prod. 1). Gemachtigde stelt, namens appellant, tijdig binnen de daarvoor gestelde termijn hoger beroep in tegen laatstgenoemde uitspraak.

De grieven die appellant tegen de uitspraak van de Rechtbank aanvoert luiden als volgt:

WELLING

GRIEF I

1) In r.o. 24 van genoemde uitspraak overweegt de rechtbank ten onrechte:

"Gelet op de eerdere verklaringen van eiser zoals hierboven weergegeven in rechtsoverweging 23 overweegt de rechtbank dat verweerder de latere uitleg en nuancering van eiser over zijn werkzaamheden niet geloofwaardig heeft hoeven achten en verweerder er vanuit heeft mogen gaan dat eiser een militaire functie heeft vervuld binnen de Hezb-i-Wahdat. De rechtbank acht daarbij van belang dat eiser tijdens het eerste gehoor op 13 november 1998 en het nader gehoor op 24 maart 1999 geen melding heeft gemaakt van het feit dat een cursus medische eerste hulpverlening heeft gevolgd danwel van zijn medische werkzaamheden voor de Hezb-i-Wahdat, terwijl eiser uitdrukkelijk is ondervraagd over zijn opleidingen en werkzaamheden...De door eiser in beroep overgelegde stukken kunnen aan het standpunt van verweerder evenmin afdoen nu eiser slechts onvertaalde kopieën heeft overgelegd."

2) Motivering bij od.1:

De rechtbank heeft bij het toetsingskader een onvoldoende danwel onzorgvuldige motivering gehanteerd en derhalve onvolledig danwel onjuist getoetst. Zo is namens appellant tijdens het eerste nader gehoor van 24 maart 1999 (pagina 7) duidelijk aangegeven dat hij geen militaire functie heeft bekleed en heeft hij ten tijde van het aanvullend gehoor van 28 juli 2003 verduidelijkt hetgeen hij eerder in de procedure omtrent zijn werkzaamheden had aangegeven, zie pagina 7 van de rapportage van laatstgenoemd gehoor: "Ik heb tijdens het nader gehoor verteld wat de taken waren van een groepshoofd, ik heb nooit gezegd dat ik die taken heb vervuld." Aldus wordt door de rechtbank uitgegaan van onjuiste voorstelling van zaken. De door appellant overgelegde stukken vormen een bevestiging van zijn eerder aangegeven verklaringen, waarbij de rechtbank opnieuw onvolledig heeft getoetst en derhalve een onzorgvuldige motivering heeft toegepast.

GRIEF II

3) In r.o. 25 van genoemde uitspraak overweegt de rechtbank ten onrechte:

"De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder op toereikende gronden heeft geconcludeerd dat er ten aanzien van eiser ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij verantwoordelijk kan worden gehouden voor bedoelde mensenrechtenschendingen en dat er sprake is van zowel "knowing and personal participation" aan de zijde van eiser. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in zijn geval sprake is van een significante uitzondering."

4) Motivering bij od.3:

De rechtbank heeft bij het toetsingskader opnieuw een onvoldoende danwel onzorgvuldige motivering gehanteerd en derhalve onvolledig getoetst. Appellant handhaaft zijn standpunt dat er onvoldoende gronden aanwezig om aan te nemen dat er sprake is van knowing and personal participation. Gezien de eerder afgelegde verklaringen is appellant van mening dat er sprake is van een significante uitzondering.

GRIEF III

5) In r.o. 26 van genoemde uitspraak overweegt de rechtbank ten onrechte:

"Uit het voorgaande volgt dat verweerder uit heeft mogen gaan van de juistheid van de informatie in het ambtsbericht en van de toepasselijkheid ervan op eiser."

WELLING

6) Motivering bij aan 5:

Appellant handhaaft zijn betwisting dat het ambtsbericht op hem van toepassing zou zijn. Toepassing kan niet plaatsvinden omdat appellant slechts werkzaamheden van een commandant heeft aangegeven, maar daarbij tevens heeft gesteld dat hij zelf nimmer dergelijke werkzaamheden heeft verricht en aldus niet als commandant zoals bedoeld in genoemd ambtsbericht heeft gefunctioneerd. Zie ook hetgeen hiervoor onder 2 en 4 is aangegeven.

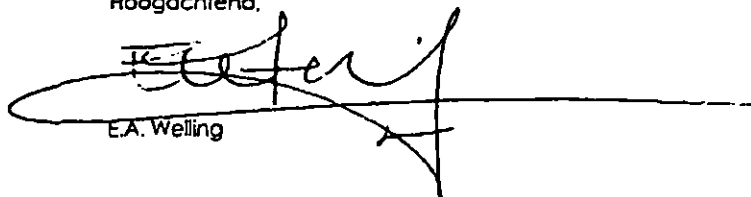
CONCLUSIE

appellant uw Raad eerbiedig verzoekt:

1. de bestreden uitspraak van de rechtbank te Arnhem d.d. 15 februari 2007 te vernietigen en tot gegrondverklaring over te gaan van het door appellant tegen het besluit van 22 december 2003 ingestelde beroep;

2. Appellant te horen om een mondelinge toelichting te geven op onderhavig hoger beroepsschrift, indien niet direct tot gegrondverklaring van het hoger beroep en daarmee vernietiging van de bovengenoemde uitspraak wordt besloten.

Hoogachtend,

E.A. Welling

Bijlage(n): 1 productie.

Een toevoeging is aangevraagd.